

Թաղ եղած է, ուր խիտ բնակած են յՍքսէրայէ աստ գաղթող ժողովուրդը. այն պատճառաւ մերթ կը պատահի որ առաջին անգամ այս տեղոյն յայցելնող Հայը կանգ կ'առնու այս կամ այն սանդուղին, քարին, պատին և կիսաւեր մի շէնքի քով. աչքերուն զարնուելով քարաքանդակ հայ տառեր, այլ երբ կամարակապ դռներէն ներս մտնելով կարգաւ կը տեսնէ երեք հայ եկեղեցիք, սիրտը կը տրոփէ: Այլ ես խորհուրդ կու տամ մասնաւոր ուշադրութեամբ զննել երեք եկեղեցեացս միջինը. որ ցարդ վայելուչ ձևով կանգուն կեցած է իւր գեղեցիկ կաթուղիկէիւ. դա է Ս. Կարապետն, որոյ համար հին յիշատակարան մի գրուցէ.

« Ս. Օվանէս տեղըն ձոր է,
Կաթուղիկէն յոյժ յարմար է »:

Այս տողերուս մէջ յոյժ յարմար բառերը ճիշդ և տեղովը գործածուած են. յիրաւի այդ ձորակին մէջ, այդ համեստ և փոքրիկ եկեղեցւոյն վերայ, երկայնաձև և բոլորչի կաթուղիկէն փոքրիկ խաչիւ պսակեալ՝ յոյժ յարմար է: Համեստ բառը արտաքին ձևոյն իրրև տիպար կարելի է գործածել. այլ եկեղեցւոյն ներքին կողմն, մանաւանդ երեք կամարակապ դռներէն դէպ ի դասը և բեմը, պէտք է գրուցել որ շքեղ է և հոյակապ, բարձր և վայելուչ, քանդակագործ և նախուն. ըստ իս, այս եկեղեցին իւր փոքրկութեամբ հանդերձ, մի շքնաղ գոհար է հայկական ճարտարապետութեան ի Կաֆա: Առաջին դռնէն ներս մտնելով, պէտք է երկու աստիճանով վայր իջնել. երկայնաձև սենեակ մի է այդ, կամարաձև յօրինուած, և ժողովրդեան տեղն